

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/21/2016
Identifikačné číslo spisu: 6015200820
Dátum vydania rozhodnutia: 18.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6015200820.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: TREMA SK s. r. o., so sídlom Kragujevská 389, 010 01 Žilina, IČO: 46 860 801, právne zastúpený: Mgr. Karolom Haťapkom, advokátom so sídlom AK Drieňová 34, 821 02 Bratislava, proti žalovanému: Daňový úrad Banská Bystrica, pobočka Zvolen, J. Kozáčeka 2180/38, 960 99 Zvolen, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. 9614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22. decembra 2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/116/2015-36 zo dňa 22. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/116/2015-36 zo dňa 22. januára 2016 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Konanie na prvostupňovom súde

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou s a žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 9614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22. decembra 2014, ktorým žalobcovi oznámil, že mu:

„dňom 20.12.2014 zanikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2014 vo výške 8.827,59 Eur. Daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie marec 2014 bola začatá na základe Oznámenia o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie marec 2014 č. 9614401/5/2514597/2014/An zo dňa 05.06.2014. Daňová kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie marec

2014 bola ukončená dňa 20.12.2014.

Daňový subjekt neumožnil vykonať daňovú kontrolu - správca dane postupoval v zmysle § 46 ods. 9 písm. c) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov - daňová kontrola je ukončená dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu.

V zmysle § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do 6 mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca, a to vo výške, v akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní.

V zmysle ustanovenia § 46 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa protokol nevyhotovuje, ak je daňová kontrola ukončená podľa § 46 ods. 9 písm. c).

Dňa 22.12.2014 vyhotovili zamestnanci správcu dane Úradný záznam o ukončení daňovej kontroly na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti za zdaňovacie obdobie marec 2014 č. 9614401/5/5482028/2014/An.“

Prvostupňový súd uviedol, že predmetom preskúmvacieho konania v predmetnej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného - oznámenia o tom, že nárok žalobcu na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol posledným dňom šiesteho mesiaca vo výške, v akej bol vznik uplatnený v daňovom priznaní, a to z dôvodu, že žalobca neumožnil vykonať daňovú kontrolu do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia. Skonštatoval, že nakoľko ide o oznámenie, ktorým môže byť právo, právom chránený záujem alebo povinnosť žalobcu ako právnickej osoby priamo dotknuté, aj takéto oznámenie podlieha preskúmaniu súdom podľa ustanovení piatej časti O. s. p.

Z obsahu žaloby vyplynulo, že žalobca nezákonnosť rozhodnutia žalovaného videl predovšetkým v tom, že konštatovanie žalovaného o neumožnení daňovej kontroly je nesprávne, pretože so žalovaným aktívne komunikoval, snažil sa mu za každých okolností vyjsť v ústrety a žalovaný ustanovenie § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“) použil v konaní neoprávnené. Žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného aj v nedostatočne zistenom skutkovom stave a v nesprávnom postupe žalovaného spočívajúcom v porušení práva na slobodu podnikania. Na pojednávaní nad rámec žalobných dôvodov rozšíril žalobnú námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktorú špecifikoval tým, že podľa jeho názoru z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akými úvahami sa žalovaný spravoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia. Iné žalobné námietky žalobca v žalobe (a ani na pojednávaní) neuviedol.

Prvostupňový súd v rozsudku skonštatoval, že žalobca si ako daňový subjekt uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie marec 2014 vo výške 8.827,59 Eur. Ustanovenie § 79 zákona o DPH upravuje postup daňového subjektu pri vzniku nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie, ako aj postup správcu dane pri uplatnení nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH. Správca dane je oprávnený začať daňovú kontrolu vo vzťahu k uplatneniu nároku na vrátenie nadmerného odpočtu, pričom povinnosti kontrolovaného daňového subjektu pri daňovej kontrole upravuje ustanovenie § 45 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“ alebo „zákon č. 563/2009 Z. z.“). Daňová kontrola začína dňom určeným v oznámení správcu dane o daňovej kontrole (§ 46 ods. 1 prvá veta daňového poriadku), končí dňom doručenia protokolu podľa odseku 8, dňom doručenia oznámenia o určovaní dane podľa pomôcok podľa § 48 ods. 2, alebo dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu (§ 46 ods. 9 daňového poriadku). V prípade skončenia daňovej kontroly dňom doručenia oznámenia o určovaní dane podľa pomôcok alebo dňom zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného predpisu sa protokol z daňovej kontroly nevyhotovuje. Ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca, a to vo výške, v akej jeho vznik bol uplatnený v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní (§ 79 ods. 6 posledná veta zákona o DPH).

V preskúmvanej veci daňová kontrola začala dňa 20. júna 2014 na základe oznámenia o daňovej kontrole adresovanej žalobcovi. Z administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia vyplynulo, že podľa stanoviska žalovaného ako správca dane nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol dňa 20. decembra 2014 z dôvodu, že kontrolovaný daňový subjekt neumožnil vykonanie daňovej kontroly. V takomto prípade nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká priamo zo zákona, protokol z daňovej kontroly sa nevyhotovuje, rozhodnutie sa nevydáva a správca dane o zistenej skutočnosti spíše úradný záznam.

Pokiaľ žalobca videl nezákonnosť napadnutého rozhodnutia v tom, že správny orgán nesprávne vyhodnotil jeho konanie ako také, ktorým neumožnil vykonanie daňovej kontroly, táto námietka bola v rozpore s obsahom administratívneho spisu. Aj keď z administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca písomne reagoval na každú výzvu správcu dane, je nesporné, že doklady potrebné k vykonaniu daňovej kontroly nepredložil (nakoľko nepredložil žiadne doklady), pričom bol vyzvaný na predloženie všetkých účtovných a daňových dokladov, zmlúv, dohôd a účtovnej evidencie za kontrolované obdobie (podľa oznámenia o daňovej kontrole) a nepredložil ani doklady žiadané správcou dane vo výzve (a opakovanej výzve) na predloženie dokladov a to hlavnú knihu, evidenciu DPH, odberateľské faktúry s prílohami, CMR, dodávateľské faktúry s prílohami, pokladničné doklady, výpisy z účtu a zmluvy potrebné ku kontrole za zdaňovacie obdobie mesiac marec 2014. Žalobca ako daňový subjekt tak neumožnil správcovi dane vykonanie daňovej kontroly. Jedinou obranou žalobcu pri daňovej kontrole bolo tvrdenie o tom, že požadované doklady nemá a objektívne nemá možnosť ich predložiť z dôvodu, že mu boli zaistené pri domovej prehliadke a neboli mu vrátené Národnou kriminálnou agentúrou, Bratislava. Podľa názoru prvostupňového súdu tvrdenie žalobcu vyplývajúce z jeho písomného podania zo dňa 25. septembra a 4. decembra 2014 neobstojí, lebo nebolo z jeho strany nepreukázané a naopak, na žiadosť správcu dane Národná kriminálna agentúra oznámila, že medzi dokladmi zaistenými pri domovej prehliadke sa nenachádzajú žiadne doklady týkajúce sa žalobcu. Uvedené konštatovanie platí o to viac, že požadované doklady podľa tvrdenia žalobcu mali byť zaistené dňa 6. marca 2014, pričom vo vyjadrení k oznámeniu o daňovej kontrole zo dňa 30. júna 2014 (t. j. po vykonaní domovej prehliadky) túto neskôr tvrdenú podstatnú skutočnosť neuviedol. Dôkaz svojho tvrdenia žalobca v konaní nepredložil.

Pokiaľ ide o ďalšie žalobné námietky, podľa ktorých je napadnuté rozhodnutie nezákonné z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a z dôvodu nesprávneho úradného postupu žalovaného, prvostupňový súd skonštatoval, že tieto boli nekonkrétne, nakoľko žalobca svoje tvrdenie nedostatočne zisteného skutkového stavu ničím nešpecifikoval a neuviedol, ako žalovaný svojím postupom porušil jeho právo na slobodu podnikania a právo na ochranu vlastníctva. Zdôraznil, že skutočnosť, že je žalobca s napadnutým rozhodnutím nespokojný, nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca v žalobe odkazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p. namieta aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia bez bližšieho odôvodnenia. Pokiaľ na pojednávaní svoje žalobné tvrdenie bližšie špecifikoval a zdôraznil, že z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, akými úvahami sa žalovaný spravoval pri vydaní napadnutého rozhodnutia, ani táto jeho námietka nie je dôvodná. Z napadnutého rozhodnutia bolo zrejmé, že správca dane mal za to, že žalobca v lehote šiestich mesiacov od začatia daňovej kontroly neumožnil vykonať daňovú kontrolu, v dôsledku čoho nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol. Z napadnutého oznámenia tiež vyplynulo, že daňová kontrola bola ukončená dňa 20. decembra 2014 a v zmysle príslušných ustanovení daňového poriadku sa protokol o daňovej kontrole nevyhotovuje. Napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľnosťou netrpí. Uvedené konštatovanie platí o to viac, že nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká priamo zo zákona a rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 63 daňového poriadku sa nevydáva. Napadnuté rozhodnutie je oznámením o skutočnosti, že nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol zo zákona a nemôže byť nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo preto, že je neodôvodnené.

Pokiaľ žalobca v žalobe poukázal na to, že žalovaný mal možnosť konať podľa § 46 ods. 10 daňového poriadku a daňovú kontrolu prerušiť podľa § 61 daňového poriadku, súd uviedol, že zákon správcovi dane ukladá povinnosť prerušiť konanie len v prípade, ak má vedomosť, že sa začalo konanie o

predbežnej otázke. Inak daňovú kontrolu môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu. Nesúčinnosť daňového subjektu spočívajúca v tom, že výzve správcu dane nevyhovela a dôvody nepredloženia dokladov ničím nepreukázala, nie je dôvodom na prerušenie daňovej kontroly.

Z vyššie uvedených dôvodov prvostupňovému súdu vyplynulo, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je z dôvodov uvedených v žalobe v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods.1 O. s. p. zamietol.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý nebol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal.

II.

Odvolaie žalobcu

Proti tomuto rozsudku krajského súdu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý poukázal na jeho formálne vady - spisová značka na napadnutom rozsudku je uvedená ako 24S/116/2016-36 (správne má byť 24S/116/2015-36 - poznámka odvolacieho súdu), v predvolaní na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 22.01.2016 je však uvedená spisová značka konania 24S/79/2015. Rozsudok ako aj predvolanie sa týkalo konania o preskúmanie zákonnosti Oznámenia č. 99614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22.12.2014. Vzhľadom na uvedené je vydaný rozsudok zmätočný, a preto nepreskúmateľný. Z dôvodu zachovania právnej istoty smeruje predmetné odvolanie voči sp. zn. rozsudku, ktorý bol žalobcovi doručený, hoci počas súdneho konania používal súd inú spisovú značku.

Žalobca podal odvolanie z dôvodov, že v zmysle § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p.: „súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“ a v zmysle § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p.: „rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci“.

Uviedol, že okruh rozhodnutí, ktoré je možné napadnúť žalobou, je zákonodarcom vymedzený tzv. princípom generálnej klauzuly. V zmysle toho je právomoc všeobecných súdov SR v správnom súdnictve na preskúmanie rozhodnutí orgánov verejnej správy na základe žalobného návrhu daná aj v prípade, ak v osobitnom zákone nie je výslovne uvedené, že takéto rozhodnutie je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve. Obsahom žaloby napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím v zmysle ust. § 248 O. s. p. (špecifikácia rozhodnutí ktoré sú zo súdneho preskúmania ex lege vylúčené).

V zmysle záverov právnej teórie princíp legality (zákonosti) je imanentnou súčasťou (okrem iných právnych oblastí) taktiež i celej správy daní a všetkých jej obsahových zložiek. Pri správe daní daňové úrady sú ex lege povinné postupovať výlučne podľa príslušných všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré sa na konkrétnu daňovú vec vzťahujú.

Žalobca zdôraznil, že dôkazné bremeno nemožno vykladať jednostranne a izolovane tak, že zaťažuje výlučne daňový subjekt. Tento právny názor zdieľa ustálená platná súdna judikatúra všeobecných súdov, ktorú odzrkadľuje rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 7SŽ 88-89/98 zo dňa 28.01.1999. Žalovaný (správca dane) má povinnosť v daňovom konaní dostatočne zistiť skutkový stav a musí pritom vykonať dokazovanie čo najúplnejšie. To síce neznamená, že ťarcha vykonania dôkazov je len na ňom, ale na druhej strane musí mať k dispozícii všetky podklady potrebné k vydaniu objektívneho daňového rozhodnutia. Týka sa to najmä písomných dokladov. Žalobca (daňový subjekt) konštatoval, že v jeho daňovej veci sa správca dane týmito inštrukciami však neriadil.

Zo strany žalovaného (správcu dane) bolo konanie, ktoré viedlo k vydaniu touto žalobou napadaného výroku a tiež odôvodnenia rozhodnutia v rozpore s ústavným princípom legality a právneho štátu (čl. 1 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 13 Ústavy SR), právom na slobodu podnikania

[žalobcu/daňového subjektu] (čl. 13 ods. 3 Ústavy SR a čl. 35 Ústavy SR) a v rozpore s právom [žalobcu/daňového subjektu] na dobrú správu vecí verejných (čl. 30 Ústavy SR).

Žalobca ako daňový subjekt zotrval na svojom tvrdení, že všetky doklady potrebné k výkonu daňovej kontroly, ktoré mal k dispozícii, boli predložené žalovanému. Tvrdenie žalovaného, že žalobca musí disponovať príslušnými dokladmi podľa žalobcu neobstojí, pretože vzhľadom na okolnosti zaistenia účtovných dokladov Policajným zborom SR nastal v účtovných podkladoch z objektívnych príčin zmätok. Tento spôsobila skutočnosť, že požadované dokumenty boli odňaté z dispozície žalobcu. Žalobca si splnil svoju dôkaznú povinnosť tým, že listom zo dňa 25.09.2014 oznámil správcovi dane, aby podklady žiadal od Prezídia Policajného zboru, pričom rozporoval, že by požadované doklady neboli medzi zaistenými dokladmi. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca nemohol predložiť doklady, ktoré od neho požadoval správca dane. Takýmto postupom sa žalobca nezavinene dostal do dôkaznej núdze, za ktorú mu je spôsobovaná ujma na jeho právach. Je preto zrejmé, že rozhodnutie a postup žalobcu vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Žalovaný si mal od Polície SR vyžiadať protokoly o zaistených veciach a nie iba vyjadrenie, ktoré považoval žalobca za nedostatočné.

Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením napádaného rozsudku, že bol počas daňovej kontroly pasívny, nepredložil žiadne dôkazy, nepodal návrhy na vykonanie dôkazov, na vytýčený termín pojednávania sa nedostavil, resp. by zavinene nespĺnomocnil inú poverenú osobu, ktorá by bola kompetentná pred správcom dane konať. Vydaním napádaného oznámenia došlo k ukráteniu práv žalobcu, keďže požadované doklady nemohol objektívne predložiť.

Žalobca uviedol, že správca dane je povinný dodržiavať základnú zásadu daňového konania, ktorou je úzka spolupráca správcu dane s daňovým subjektom a inými osobami. V tejto zásade je zakotvený aj princíp svedomitého a zodpovedného prístupu zo strany správcu dane ku každej veci, ktorá je predmetom správy daní. Pri zisťovaní podkladov potrebných pre rozhodnutie vo veci musí správca dane postupovať tak, aby nedochádzalo k nadmernému zaťažovaniu daňového subjektu a musí zvoliť také zákonné prostriedky, ktorých výsledkom bude rýchle, avšak objektívne rozhodnutie vo veci.

Podľa názoru žalobcu nepostačuje zo strany žalovaného v napádanom oznámení iba uviesť konštatovanie zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2014 s poukazom na citované ustanovenia zákona o DPH a daňového poriadku bez toho, aby správca dane konkretizoval v čom spočíva neumožnenie vykonať daňovú kontrolu. Žalobca mal za to, že hoci dochádza k zániku nároku na vrátenie nadmerného odpočtu v prípade neumožnenia vykonania daňovej kontroly ex lege, podľa jeho názoru nepostačuje túto skutočnosť zaznamenať iba úradným záznamom, na ktorý sa v oznámení odvoláva správca dane. Žalobca totiž ako daňový subjekt nemá možnosť protiargumentovať záveru správcu dane, že neumožnil vykonanie daňovej kontroly, ak sa mu úradný záznam nedoručuje a v oznámení nie je odôvodnený záver správcu dane o tvrdenej skutočnosti, že neumožnil vykonať daňovú kontrolu. Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia, resp. oznámenia správcu dane o zániku nároku na vrátenie uplatneného nadmerného odpočtu.

V dotknutom prípade správca dane v podstate rozhodol o nároku daňového subjektu, avšak nevydal o tom rozhodnutie. Takýto postup žalobca nepovažoval za súladný s ustanovením § 63 ods. 1 daňového poriadku, v zmysle ktorého ukladať povinnosti alebo priznávať práva možno len rozhodnutím. Žalobca uplatnil nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH podaním daňového priznania. Ak zanikol nárok v zmysle § 79 ods. 6, posledná veta zákona o DPH v dôsledku neumožnenia vykonania daňovej kontroly daňovým subjektom, mal žalovaný o tom vydať rozhodnutie a nie iba doručiť o tejto skutočnosti žalobcovi len oznámenie. Navyše v napádanom oznámení, ktoré postráda elementárne náležitosti rozhodnutia, absentuje odôvodnenie správcu dane, na základe akých skutočností zistil, že platiteľ neumožnil vykonanie daňovej kontroly. Z a rozhodnutie nemôže byť v právnom štáte považované napádané oznámenie daňového úradu.

Žalobca doplnil, že žalovaný nepreukázal, že osoba podpísaná na napádanom oznámení je osobou, ktorá je za žalovaného oprávnená konať. Vzhľadom na uvedené nebolo preukázané, kto napádané oznámenie

vydal a podpísal, preto nemôže ani nadobúdať zamýšľané právne účinky. Žalobca žiadal, aby žalovaný preukázal oprávnenie zamestnancov správcu dane vo veci konať zákonným spôsobom a nie interným predpisom. Interné predpisy žalovaného ako správcu dane nie sú záväzné pre žalobcu. Žalobca mal za to, že napadnuté rozhodnutie vydali osoby, ktoré na konanie v mene žalovaného neboli oprávnené. Ak oprávnené boli, tak oprávnenie konať žalobcovi nijakým spôsobom nepreukázali. Ak dôjde k podpísaniu rozhodnutia neoprávnenou osobou alebo osobou, ktorá sa žalobcovi nepreukázala, ide o rozhodnutie nulité a nemôže ani nadobúdať zamýšľané právne účinky.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca žiadal, aby odvolací súd rozhodol tak, že zruší rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 24S/116/2015-36 zo dňa 22.01.2016, ako aj napadnuté Oznámenie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen č. 9614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22.12.2014 a zároveň vráti vec na ďalšie konanie. Zároveň žalobca žiadal, aby súd rozhodol, že žalovaný je povinný nahradiť mu trovy konania vo výške zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 719,62 Eur podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov za úkony právnych služieb, ktoré zároveň presne špecifikoval a vyčíslil.

III.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom uvádzaným v odvolaní žalobcu, pretože Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvostupňový riadne a podrobne vyhodnotil dôkaznú situáciu a zaujal právny názor, z ktorého vyplýva, že správca dane mal za to, že žalobca v lehote šiestich mesiacov od začatia daňovej kontroly neumožnil vykonať daňovú kontrolu, v dôsledku čoho nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zanikol a taktiež z oznámenia správcu dane vyplývalo, že daňová kontrola bola ukončená dňa 20. decembra 2014 a v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa protokol o daňovej kontrole nevyhotovuje. Krajský súd ďalej konštatoval, že predmetný nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká priamo zo zákona, tým pádom sa rozhodnutie v zmysle § 63 daňového poriadku nevydáva.

S názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici sa žalovaný v plnom rozsahu stotožnil a navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol a trovy konania ani jednému z účastníkov nepriznal.

IV.

Posúdenie veci odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené

záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia - oznámenia žalovaného č. 9614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22. decembra 2014, ktorým žalobcovi oznámil, že dňom 20. decembra 2014 mu zanikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie marec 2014 vo výške 8.827,59 Eur.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu žalobcu zamietol.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Senát najvyššieho súdu zároveň považuje za potrebné zdôrazniť, že prvostupňový súd vychádzajúc zo žaloby, podrobil súdnemu prieskumu žalobou napadnuté rozhodnutie - oznámenie správcu dane, ktoré posudzoval v súlade s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR ako spôsobilý predmet súdneho prieskumu.

V konaní pred súdom prvého stupňa bol zachovaný zákonný postup v zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Žalobca si protirečí, keď na jednej strane uvádza, že „Za rozhodnutie nemôže byť v právnom štáte považované napádané oznámenie daňového úradu“, ktorého prieskumu sa však na strane druhej v rámci žaloby domáhal.

Bolo vecou žalobcu, aký spôsob ochrany svojich práv a oprávnených záujmov zvolil. Za stavu, že sa domáhal preskúmania zákonnosti oznámenia a prvostupňový súd postupoval podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p., detailne sa vecou zaoberal a podrobne svoje rozhodnutie aj odôvodnil, nemohlo dôjsť k ukráteniu žalobcu na jeho právach a oprávnených záujmoch.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že rozsah súdneho prieskumu je limitovaný rozsahom žalobných dôvodov, ktoré možno uplatniť len v rámci zákonom striktno stanovenej 2-mesačnej lehoty (§ 250b ods. 1 O. s. p.), dôvody ktoré už nie je možné po uplynutí uvedenej lehoty rozširovať, odvolací súd sa ďalšími v žalobe neuplatnenými dôvodmi, v rámci odvolacieho konania nezaoberal.

Pokiaľ žalobca namietal nesprávne uvedenú spisovú značku na predvolaní na pojednávanie senát najvyššieho súdu uvádza, že išlo o formálny nedostatok, nemajúci za následok nezákonnosť napadnutého rozsudku. Išlo totiž len o formálnu chybu spočívajúcu v nesprávnej spisovej značke uvedenej na predvolaní na pojednávanie, pričom účastníci konania boli totožní. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 22. januára 2016 (č. 1. 33 súdneho spisu) je zrejmé, že išlo o konanie vedené pod sp. zn. 24S/116/2015, pričom predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen č. 9614401/5/5482066/2014/An zo dňa 22. decembra 2014.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/116/2015-36 zo dňa 22. januára 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O. s. p. a s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.